

faa sportulere de Andre mere, end de bør, men saa skal Justitsministeren af Sammenligningen mellem disse forskjellige Sportuleringer kunne udfinde, hvad der er efter Loven, og bringe disse Embedsmænd til ikke at gaae ud over Lovens Grændser. Det er, endogsaa særdeles vigtigt, at man i den Henseende ikke forhafter sig, men giver Administrationen Leilighed til, uden væsentlig at formindste Statskassens Indtægter, at skaffe de Vættelser, som en ganske simpel lovformelig Fremgangsmaade giver. Der er ingen Embedsmand, som ved den Bane, der har været, at sportulere efter visse Metoder, har vundet en lovlig Ret til at følge dette System. Sportuleringen bør være eens for Alle, og skulde det være Tilfældet, at Justitsministeren, ved at holde Embedsmændene efter de Erfaringer, han har gjort, indenfor en passende Grændse af Sportulering, saaledes som Loven byder, møbte en Modstand, som endogsaa kunde bringe Sagen for Domstolene, saa bring Sportellovene til ny Behandling her! Der er Ingen, der ved at overtage sit Embede har faaet Privilegium paa Uforanderlighed i Sportellovgivningen. Sportellovgivningen kan komme for som enhver anden Lovgivningsgag, og ingen Embedsmand kan optræde og sige, at, naar Sportlerne blive rettede, og han derved faaer mindre Indtægt, han saa har erhvervet sig nogen reel Ret til en Godtgjørelse. Vi gjør bedst i ved alle disse Sager saa lidt som muligt at bringe dette Spørgsmaal paa Bane — navnlig de, der nødig ville have formeget rørt ved denne Sag —, før den endelig ligger for til Beslutning. Men det er bedst, at vi holde os ganske simpelt til den Regel, at der, hvor Embedsmanden forlanger at sættes paa fast Gage, fordi hans Sportelgage er ringere, der have vi i sin Tid sat Embedsgagen for høit, og der skulde vi ikke give denne Gage til Embedsmanden, men lade ham blive i Embedet, som det er. Naar den ærede Taler bagved mig (Klein) siger, at vi saa bringe det derhertil, at en Embedsmand, som Bedkommende maaskee er tilfreds med, kan blive hurtigere eller oftere forflyttet fra Embedet, og at de hyppige Forflyttelser ikke ere gode, saa ligger der herimellem, synes det mig, et „maaskee“, som ikke indeholder nogen Dom, medmindre Retskredsens var bleven opfordret

til at afgive Erklæring, om den ønskede ved at bringe dette Offer fra sin Side at beholde Embedsmanden i Embedet. Dette foreligger aldeles ikke, og dersom man nu vil spørge, om jeg holder det for rigtig at gjøre et saadant Spørgsmaal eller opfordre til at komme med et Andragende af denne Art, saa siger jeg: Nei, det kommer ikke os ved, vi have ikke Noget dermed at bestille, vi skulde ikke opmuntre til alle det Slags Udtalelser, som her er Spørgsmaal om, og vi skulde lade være at overføre Embedsmændene til at blive et Slags halve Valgs-Embedsmænd. Saalænge Valgsystemet ikke er indført for Embedsmændene, vil dette være et Misgreb og et overordentlig stort Misgreb, som ingen Opmuntring bør finde her paa dette Sted. Naar, derimod det ærede Medlem siger, at dersom nu Retskredsene ere glade ved at blive af med Bedkommende, saa vil det være ubilligt at sende ham til en anden Retskreds for der at faae en bedre Løn, saa svarer jeg, hvem er saa Skyld deri? Det maa være Justitsministeren, som da er Skyld deri. Der kan være een af to Grunde — der kunde vel være en tredje, nemlig den Bedkommendes personlige Betskaffenhed, men det hører ikke herhen, her tale vi kun om ham som Embedsmand — hvorfor Jurisdictionen kunde være misfornøiet med ham. Embedsmanden kan være meget streng i sine Pligters Opfyldelse, og der skal lang Tid til, før de, der ere ham undergivne, vænne sig til at indsee, at dette maaskee er den bedste Klasse Embedsmand, eller ogsaa kan han være meget forsømmelig; i saa Fald maa det, der skulde bringe Justitsministeren til at forflytte ham, fordi man er misfornøiet med ham, eller til Trods for, at man er misfornøiet med ham, dertil bringe Justitsministeren til at stille sig ved ham eller tvinge ham til Opfyldelse af sin Pligt. Denne Grund kan jeg altsaa ikke see kan føre os det allermindste bort fra det, som her er foreslaaet. Den simpleste Veie at gaae er den, at man ikke bevilger faste Gager til de sportulerede Embeder, som give mindre Indtægt, end de Bedkommende have haft som sportuleret Lønne Embedsmænd, saa er der ikke nogen Forlegenhed. Reglen er simpel og let udsørlig. Vi komme derved tillige til den